

ԱՆԼՍԵԼԻ ԽՈՐՈՒԿԻ ՄՐՏԻ ՄԷՋ

Ճ. Ճ.

ՏԱՆՉՈՒԹՅԱՆ ՍԱՓՈՐ

Անլսելի խորուկ սրտիս մէջ կան ինչպէս
Բարախումներ՝ ծառերը մութ վերջալոյսին.
Անոնց լըոին և հոգեզմայլ կունկնդրեմ ես,
Զերդ աղբերի մը վայրահակ արտում լուսին,

Որ կը տեսնէ դէմօն իր անշարժ ու կը դառնայ
Խօշ թիթեանիկ էութեան շուրջն իր պրխմակին
Կապոյս հըմայք որ կը վառէ շուրին վրայ
Վըտակներու պարտէզին մէջ անոր ոսկին:

Եւ ըսպասել գուցէ որ սիրով գաղտնօրէն
Ողջակիզու խորհուրդներու կարմիր հուրէն
Այս տաճարին մէջ ուր կետնին մեռա աստուած

Իր յարութեան ժըպիտը լուս շրթներուն վրայ.
Ցայզը խորունկ իր բիւրեղին մէջ բանտըւած
Լուսեղ կաթիլ մ'է արցունքի որ կը դողայ...

Գուցէ ծարաւ է ծաղիկի մը բոյրին
Թուրծ հողէ բորբ սափորին սիրով թափուր
Սենեակին մէջ այնքան խորունկ, այնքան լուս
Ուր տարօքն կ'առնէ տենչանքը մարմին.

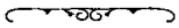
Ու տանջրուղ է աւելի քան տըխուր
Սիրութ' որուն բարախումները կ'այրին
Աւելի վառ կարօտ վարդի մը բոյրին
Թուրծ հողէ բորբ սափորին ծնցը թափուր.

Զայնին որ կանչն էր յօյսերուն կը յիշէ
Սիեղեցին ո՞րք իր կըույթին անսահման
Լըութիւնն այս որ երգին լոյսն է գուցէ

Այնքան թթուուն որ կը ծաղկին երազներ,
Այնքան վընիս որ շուրջն ահա կը դողան
Սափորին բոյրն և անցեալին իր ըստուեր...

ԱՅՆԵ-ԵՐԿԱՐ

Հ. Ա. Լ. Ի Շ Ա Ն Տ Խ Ո Ւ Ի Ն Ի Ի Ն Մ Է Ջ

Տ Ա Ղ, մը միայն միտքս մնացեր է Լէօի
մէկ յօդուածէն զրուած տարիներ առաջ՝
Մշակի մէջ, Հ. Ալիշանի բանաստեղծու-
թեան մասին. «Իրրկ երգիչ Հ. Ալիշան
սիրում է մելամաղձիկ մխուր արամա-
զրութիւն արտայայտող տողեր» : Այս ա-
սացուածքը մտքիս մէջ կը նորոգուի երր
ուսումնասիրել կը սկսիմ Ժիրունին. Լէօ
Բ'նչ աղղեցութեան տակ այս գաղափարը
կազմեր է. կարդացեր է արդեօս Ժիրու-
նիի զրաբար քերթուածները. Կամ մուա-
ծեր է, այդ տողը զրած ատեն, մէկու մը
վրայ, օր. Ալոլիքին կամ թընէին...
Լէօ աւելի մուածած ըլլալու է «Վէրց
Հայաստանիցին վրայ. վէրցն արդէն իր
հետ կը բերէ մարդուս մէջ բնութեան ու-
ժերու խաթարում և հետեաբար տիրու-
թիւն. Հայաստանի վէրըը մահաւանդ,
դարաւոր վէրը մը և դարաւոր ալ տիրու-
թիւն. ու Լէօ կարդալով Հայրունիի ոստա-

նաւորները, իսկոյն յօրիներ է իր զրու-
թիւնը Ալիշանի բանաստեղծութեան վրայ.
Եթէ Հայրունիին հետ կարդար նաև Ժիրու-
նին, Բ'նչ պիտի ըսէր Լէօ...:

Բանաստեղծ Ալիշանի նկարագիրը տո-
ղով մը պատկերացնել գծուարին է. ամ-
բողջ կեանց մը կայ մէջը որ իր ամէնօր-
եայ բազմամասնութիւններով կը խուսա-
փէ կեղրոնանալէ և կորիզի մը շուրջ խմը-
ռուելէ. իր մէջ շատ զօրութիւններ կան որ
առանձին կ'ուզեն ապրիլ և յաղթանակել,
որով ամրողին ուժգնութեան ալ տուժել
կու տան, իր մէջ բանաստեղծ ըլլալու գի-
տակցութենէն աւելի կարծես բնազըր կայ.
Բնազըն ալ ամէն վայրկեան ու ամէն պա-
րազային նոյն ոնդվ չի յայտնուիր մարդուս
մէջ. ասկից արտայայտուելու զանազան
կերպեր կը ծնանին ու կ'անհետանան. Սա-
կայն այս բոլոր տարութերող զօրութիւն-
ներուն մէջ ալ կայ հիմ մը և գոյն մը